

Sonet de martie

Felix

Pe cerul azurat cu Voroneț
Se cuptorește soarele amiezii,
Privind către convulsia zăpezii
Care-și trăiește ultimul dezgheț.

Pe portativ de cald cântă aezii,
Pictând cu ciripitul îndrăzneț
Pe horbota de-un verde pădureț
Care tivește aura livezii.

În mugurii pleznind a înviere
Un ciclu se reia repetitiv,
Dând timpului și start și-aliniere,

Dar noi, având un alt obiectiv,
Cerem, rugându-ne: prin sfânta-Ți vrere
Dă, Doamne, un dezgheț definitiv!

Simion Felix Marțian